

си, убиты тѣ и живыя, ты си забравила и отечество то. Тѣй нека бѣде и вынаги съезъ сѣка Римлянка, която хване да оплаква непріятеля!“

Туй убійство на сестра та развалило всеобща та радость, и колкото голѣмы и да были заслуги тѣ на Горація предъ отечество то, пакъ го осѣдили на смъртно наказаніе. Но послѣднѣе то рѣшеніе предоставено было на народа, и неотстѣпны тѣ башены му молбы, да не му отнемѣтъ послѣдня та рожба, спасли Горація отъ смъртно то наказанье. А за искупуванье на грѣха му, трѣбало да принесе очистителна жертва: престѣпникъ тѣ, съ покрыто лице, былъ преведенъ отъ ликторы тѣ подъ греда подирѣна съ два кола.

Съсыпванье на Албалонга.

Албанцы тѣ, съ голѣма неволя, търпѣли римско то иго; полководецъ тѣ имъ Фуффецій измыслилъ средство да освободи родныя си градъ. Той подбудилъ Фиденцы тѣ и Вейи тѣ, два та съѣдственны съ Римляны тѣ народы на война противъ тѣхъ, и са обѣщаль да премине къмъ тѣзи народы, съезъ сички тѣ свои Албанцы, шомъ доде работа та до битва. Царь тѣ Тулъ са вдигналъ срѣщо непріятели тѣ. Той поставилъ спомагателныя Албанскій отредъ, подъ предводителство то на Фуффеція, на десно то крыло на войска та си. Наченѣла са битва та; Тулъ са хвърлил на Вейи тѣ; а Фуффецій, вмѣсто да са впусне въ редове тѣ на Фиденцы тѣ, малко земъ да оттегля свои тѣ Албанцы на десно. Но той не са наелъ явно да са съедини съ непріятеля, защото ищѣлъ да ожида на чія страна ще остане побѣда та. Единъ отъ конницы тѣ припнѣлъ до Тулла и му убадилъ за движеніе то на Албанцы тѣ. Тулъ изъ най напредъ са былъ пооплашилъ, но тозь часъ са съвзелъ съ духъ, и съ престорена радость, извикалъ толкозь високо, щото Вейи тѣ могли да го чужтъ: „Албанцы тѣ забыкалять Фиденцы тѣ, по мое повелѣніе!“ Вейи тѣ дѣйствително